

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ὀ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια ἴδε σελ. 195

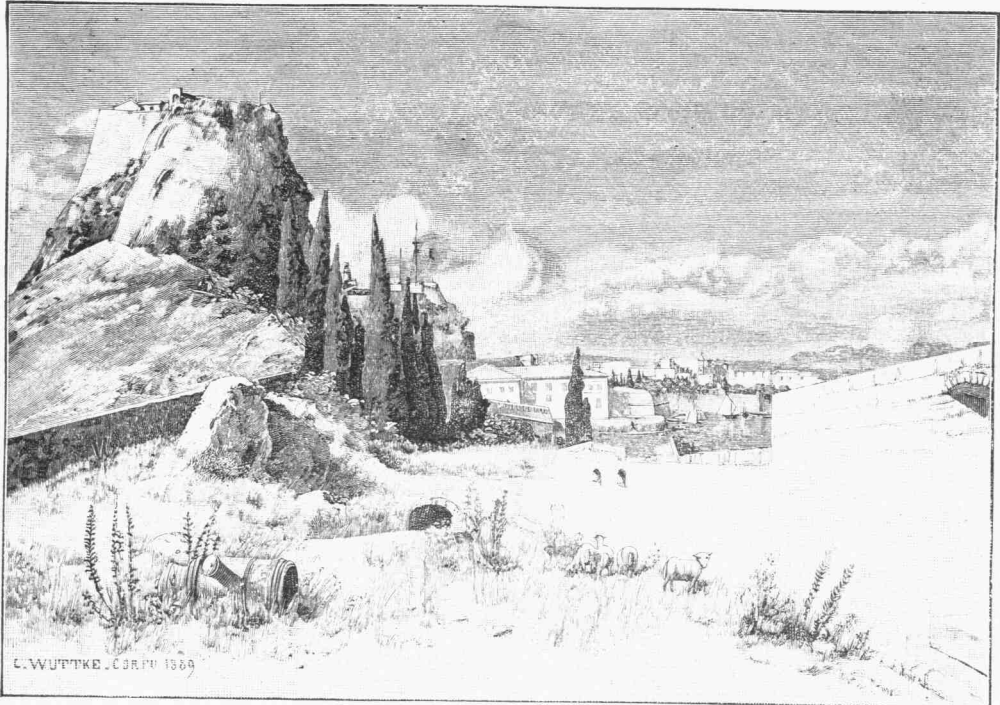
— Εἶμαι βέβαιος... Μοῦ εἶπεν ὅτι οἱ Φράγκοι μόνοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ διαπράξωσι τοιαύτας ἱεροσυλίας.

— Ἀφοῦ τόσον ἀγαπᾷς αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ περιφρονητικοῦ μει-

— Ἐλα, ἀδελφὴ μου, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος ἀγανακτῶν· δὲν πρέπει νὰ μείνης περισσότερο ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τοῦ μανιώδους...

Καὶ παρασύρων τὴν Αἰκατερίνην ἐξῆλθεν.

Ὁ Γαργαρίδης, ὅστις ἠσχολεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ καταβροχθίξῃ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ ποιγκιπικοῦ γεύματος, ἀνέκτησε πάρονα τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπροσέχεις μετὰ τὸ κεραινοβόλον βλέμμα, ὑπερ ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ κύριός του· ἀφῆκε μετὰ σπουδῆς τὴν θέσιν του ἀπομάσσων τὰ δάκτυλα. Τότε οἱ δύο νέοι ἐπέστρε-

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΠΟ ΥΨΗΛΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

διάματος, διατί δὲν ἐνεργεῖς ἀνασκαφὰς ὅπως τοὺς ἀνακαλύψῃς; Ἡ Περσία ἀφίνει νὰ φθείρωνται βραδέως τὰ θαυμαστά ταῦτα ἔργα τῆς τέχνης τεθαμμένα ἐντὸς κόνεως ἀσεβεστέρως καὶ αὐτῶν τῶν ἀνασκαφῶν μας... Ἀναγνωρίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀναξία νὰ τὰ κατέχη!

Ὁ διοικητὴς ἐφρόναξε.

— Φύγε μακρὰν ἀπὸ τὰ ἴματα μου, γόνε ἀσεβοῦς φυλῆς! ἀνέκραξε μετὰ σφοδρότητος... Φύγε! ἐπίστρεψε εἰς τὸ στρατόπεδόν σου!... καὶ ἐνθυμοῦ τοῦτο: ὅτι οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἀνασκαφαί σου. Εἶνε ἰδικὰ μας τὰ μνημεῖα καὶ θὰ τὰ διατηρήσωμεν.

— Καὶ ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ κατορθώσω τὸν σκοπὸν μου, διοικητά!

— Ἐνθυμήσου, εἶπε μὲ ὀξεῖαν φωνὴν ὁ Ἄβδουλ· Ἄξιμ μανιώδης, ὅτι ἂν εἶς μόνος ἄνθρωπος ἐργασθῇ διὰ λογαριασμόν σου, θὰ διατάξω νὰ διαμελισθῇ ἐνώπιόν σου!... Ἢ...

ψαν εἰς τὸ στρατόπεδόν των, ἀφοῦ συνήθροισαν τὴν συνοδίαν των.

Ἦτο πλέον ἀναμφίβολον ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ διοικητοῦ, ὅτι ὁ καθηγητὴς Χασελφράτζ ἐνείχετο εἰς ὅλην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Διὸ ὁ Μαυρίκιος ἔτι μᾶλλον ἐρεθιζόμενος ἦτο ὑπὲρ ποτε ἀποφασισμένος νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τοῦ δολίου Γερμανοῦ.

Κεφάλαιον ΙΒ'

Τὸ ὑπόγειον ταξίδιον

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ μάγος συνητηθήσαν πάλιν παρὰ τὸ Γκούλ· Ἐκ ὀμοῦ μετὰ εἴκοσι περίπου ἐργατῶν Γουέβρων, οἵτινες εἶχον φθάσει ἀνὰ εἰς ἀθροίμως διολισθαίνοντες ὡς σκιὰ ἐν τῇ ζοφερᾷ πεδιάδι. Ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ Λεϊλά εὗρισκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, φιλασσομένοι ὑπὸ τοῦ λευκοῦ πάνθηρος. Ὁ μικρὸς Χασάν εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπαγρουπῇ παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ φρέα-